

A pasas
egy rossz ómen
jól szabott öltönybe csomagolva

VICIOUS

á d á z

„Annyi érzelmet váltott ki belőlem,
hogy alig tudok kiigazodni magamon.”
– Szilvi00, *moly.hu*

*Rázós
könyvek*

L . J . S H E N

L . J . S H E N

VICIOUS

á d á z

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*„Úgy szeretlek, ahogy a vak, mély homályban leledző
dolgok szeretik egymást, lélek és árny közt, titokban.”¹*

– Pablo Neruda: 100 Szerelmes szonett

¹ Somlyó György fordítása

Karen O'Harának és Josephine McDonellnek

Betétdalok

„**Bad Things**” – Machine Gun Kelly X Camila Cabello

„**With or Without You**” – U2

„**Unsteady**” – X Ambassadors

„**Fell In Love With a Girl**” – The White Stripes

„**Baby It's You**” – Smith

„**Nightcall**” – Kravinsky

„**Last Nite**” – The Strokes

„**Teardrop**” – Massive Attack

„**Superstar**” – Sonic Youth

„**Vienna**” – Billy Joel

„**Stop Crying Your Heart Out**” – Oasis

A japán kultúrában a cseresznyefák jelentősége sok évszázados múltira tekint vissza. A cseresznyevirág az élet törekenységét és magasztosságát jelképezi. Emlékeztet, hogy az élet szinte elviselhetetlenül csodálatos, ugyanakkor szívszaggatóan rövid.

Ugyanez a helyzet a kapcsolatokkal is.

Légy bölcs! Engedd, hogy a szíved mutassa az irányt! És ha sikerül találnod valakit, aki méltó hozzád – soha ne engedd el!

Első fejezet

Emilia

A nagymamám egyszer azt mondta nekem, hogy a szerelem és a gyűlölet ugyanarról a töről fakad, és a körülmények miatt válik egyikké vagy másikká. Ugyanaz a szenvedély. Ugyanaz a fájdalom. Az a furcsa szorító nyomás a mellkasodban? Dettó! Én egészen addig nem hittem neki, amíg össze nem hozott a sors Baron Spencerrel, aki a rémálmommá vált.

Aztán a rémálmomból valóság lett.

Azt hittem, hogy sikerült elmenekülnöm előle. Ostoba módon úgy gondoltam, hogy még a létezésemről is megfeledkezett.

De aztán visszatért, és sokkal keményebben csapott le rám, mint azt valaha is lehetségesnek tartottam volna.

Én pedig, mint valami dominó, elbuktam.

Tíz évvel ezelőtt

Eddig mindössze egyszer jártam a Spencer-ház belsejében, amikor a családom Todos Santosba költözött. Ennek két hónapja. Aznap

valósággal a földbe gyökerezett a lábam, ahogy ott álltam ugyanezen a vasfából készült padlón, ami sosem nyikorgott.

Akkor a mama oldalba bökött a könyökével.

– Tudtad, hogy ez a legkeményebb padló a világon?

Csak azt felejtette el megemlíteni, hogy a világ legkeményebb szívű embere a tulajdonosa.

Ha az életem múlt volna rajta, akkor sem lettem volna képes megérteni, miért költi valaki, aki ilyen gazdag, a pénzét egy ennyire nyomasztó házra. Tíz hálószoba. Tizenhárom fürdőszoba. Egy saját edzőterem és egy hatásadász, ívelt lépcső. A kényelem legmagasabb foka, ami pénzen megvásárolható... És a teniszpálya, valamint a húszméteres medence kivételével minden fekete benne.

Ez a fekete minden maradék kellemes érzést kiszorított az emberből, amint besétált a hatalmas, szegecselt ajtókon. A belsőépítés minden bizonnyal egy középkori vámpír lehetett, legalábbis a hideg, élettelen színek és a plafonról lelógó, hatalmas, vascsillárok erre engedtek következtetni. Még a padló is olyan sötét volt, hogy azt az érzést keltette bennem, mintha egy szakadék fölött lebegnék. Mintha csupán a másodperc egyetlen töredéke választana el attól, hogy lezuhanjak a semmibe.

Egy tízszobás ház, amiben mindössze három ember élt – ketten közülük szinte sosem voltak otthon –, ennek ellenére Spencerék úgy döntöttek, hogy a szolgálati lakásban szállásolják el a családot, ami a garázs közelében állt.

Nagyobb volt, mint az olcsó odú, amit a virginiai Richmondban béreltünk, mégis, egészen eddig a pillanatig rossz érzéseket keltett bennem a dolog.

Többé már nem bánom.

A Spencer-rezidencián minden a megfélemlítést szolgálta. Gazdagságról és jólétről árulkodott, mégis hiányzott valami. *Ezek az emberek nem boldogok* – futott át az agyamon.

A cipőmre meredtem – az ütött-kopott, fehér teniszcipőmre, amire virágokat rajzoltam, így próbáltam leplezni a tényt, hogy csupán egy olcsó Vans-utánzat –, és nyeltem egy nagyot. Már akkor is jelentéktelennek éreztem magam, pedig Vicious még nem is viselkedett velem lekezelően. Még nem is ismertem *őt*.

– Vajon merre lehet? – suttogta anya.

Ahogy ott álltunk az előcsarnokban, a hang visszaverődött a kopár falakról, én pedig megborzongtam. A mama szerette volna megkérdezni, hogy megkaphatnánk-e két nappal korábban a pénzünket, mert gyógyszer kellett vennünk a húgomnak, Rosie-nak.

– Mintha abból a szobából hallatszana valami zaj. – Anya a boltíves mennyezetű előcsarnok másik végében lévő ajtó felé intett. – Menj, kopogj be! Én visszamegyek a konyhába, és várok.

– *Én?* Miért én?

– Mert – felelte a mama, és olyan szúrós tekintettel meredt rám, amitől azonnal lelkiismeret-furdalásom támadt – Rosie beteg, és a fiú szülei éppen nincsenek a városban. Te vele egykorú vagy. Hallgatni fog rád.

Tettem, amit mondtak – nem anyámért, hanem Rosie-ért –, anélkül, hogy tisztában lettem volna a következményekkel. A következő néhány percért a középiskolai tanulmányaim utolsó évével fizetem, és ez lett az oka annak is, hogy tizennyolc évesen elszakítottak a családomtól.

Vicious azt hitte, hogy tudom a titkát.

Nem tudtam.

Azt gondolta, hogy rájöttem, miről vitatkozott aznap abban a szobában. Pedig fogalmam sem volt róla.

Mindössze annyira emlékszem, hogy kelletlenül vonszoltam magam egy újabb fekete ajtó felé, és az öklöm csupán néhány centiméternyire volt tőle, amikor meghallottam egy öregember rekedt, mély hangját.

– Ismered a dörgést, Baron.

Egy férfi. Nagy valószínűséggel láncdohányos.

– A húgom azt mondta, hogy már megint csak a baj van veled. – A férfi szavai elmosódtak, aztán felemelte a hangját, és a tenyerével valami kemény felületre csapott. – Elegem van abból, hogy tiszteletlenül viselkedsz velem.

– Baszódj meg! – Egy fiatalabb férfi nyugodt hangját hallottam. Úgy tűnt, mintha... szórakoztatná a helyzetet? – És baszódjon meg a húgod is! Várj, ezért vagy itt, Daryl? Te is akarsz egy darabot a húgodból? A jó hír az, hogy nyitott a dologra, már amennyiben hajlandó vagy érte elég mélyen a zsebedbe nyúlni.

– Milyen mocskos a szád, te kis faszfej! – *Csattanás.* – Az anyád büszke lenne rád.

Néma csend, aztán:

– Ha még egy szót mersz mondani az anyámról, gondoskodom róla, hogy legyen okod megcsináltatni azokat a fogbeültetéseket, amikről apámmal beszélgettél. – A fiatalabb férfi gyűlölettől csöpögő hangja hallatán felmerült bennem, hogy talán mégsem olyan fiatal, mint anya hitte.

– Tartsd magad távol tőlem! – csendült fel a figyelmeztetés a fiatalabb férfi hangján. – Most már képes vagyok még a szart is kiverni belőled. Voltaképpen elég nagy a kísértés, hogy meg is tegyem.

Még hozzá minden egyes kibaszott pillanatban. Elegem van a hülyeségeidből!

– És mégis, honnan veszed, hogy van választásod? – Az idősebb férfi komoran felnevetett.

A hangja a csontjaimig hatolt. Olyan volt, mintha valami méreg rágná a csontvázamat.

– Nem hallottad? – sziszegte összeszorított fogakkal a fiatalabb férfi. – Szeretek verekedni. Szeretem a fájdalmat. Talán azért van így, mert ennek köszönhetően sokkal könnyebb elfogadnom a tényt, hogy egy nap majd megöllek. És meg fogom tenni, Daryl. Egy nap tényleg ki foglak nyírni.

Elakadt a lélegzetem. Túlságosan megdöbbenem ahhoz, hogy képes legyek megmozdulni. Hangos csattanást hallottam, aztán valaki elesett, néhány dolog pedig, amit magával rántott közben, a padlóra zuhant.

Éppen készültem elfutni – mert ezt a beszélgetést nyilvánvalóan nem az én fülemnek szánták –, de ami ezután következett, az teljesen készületlenül ért. Mielőtt még felfoghattam volna, mi is történik, az ajtó kivágódott, én pedig szemközt találtam magam egy nagyjából velem egykorú fiúval. Azt mondom, hogy *fiú*, de nem volt semmi fiús benne.

Az idősebb férfi mögötte állt, zihálva kapkodott levegő után, és görnyedt tartással hajolt az asztal fölé, amire a tenyerével támaszkodott. A lába körül szétszóródva könyvek heverték, a szája pedig felhasadt és vérzett.

A szoba könyvtár volt. A padlótól a plafonig nyújtózó diófa polcok, amik a falakat borították, tele voltak kemény kötésű könyvekkel. A mellkasom fájdalmasan összeszorult, mert a lelkem mélyén

valahogy tudtam, esélyem sincs arra, hogy bármikor betehessem ide a lábam.

– Mi a franc? – sziszegte a srác. Elkeskenyedett a szeme. Olyan érzés volt, mintha egy vadászpuska célkeresztjébe kerültem volna.

Tizenbét? Tizennyolc? A tény, hogy nagyjából egyidősek lehetünk, csak tovább rontott a helyzeten. Lehajtottam a fejem. Valósággal égett az arcom. Úgy áradt belőle a forróság, hogy akár az egész ház leéghetett volna tőle.

– Hallgatóztál? – A fiú állán rángatózni kezdett egy izom.

Én hevesen rázni kezdtem a fejem. *Nem!* De ez hazugság volt. És nekem mindig is rettenetesen ment a hazudozás.

– Nem hallottam semmit, esküszöm! – A szavaim valósággal fojtogattak. – Anyukám itt dolgozik. Őt kerestem. – Újabb hazugság.

Nem az a típus vagyok, aki a saját árnyékától is megijed. Mindig is én voltam a bátor. De abban a pillanatban nem éreztem különösebben bátornak magam. Hiszen végső soron semmi keresnivalóm nem volt a házában, és nyilvánvalóan nem lett volna szabad kihallgatnom a vitájukat.

A fiú tett felém egy lépést, én pedig hátráltam egyet. A szeme halott volt, de az ajka vörös, telt, és nagyon is étellel teli. *Ez a srác össze fogja törni a szívemet, ha hagyom.* A hang valahonnan a fejemből jött, és a gondolat teljesen elképesztett, mivel nem volt semmi értelme. Korábban még sosem voltam szerelmes, és ahhoz is túl ideges voltam, hogy eljusson a tudatomig a fiú szemének a színe vagy a frizurája, a felismerésről, hogy valaha is érezhetnék iránta bármit is, már nem is beszélve.

– Mi a neved? – szegezte nekem a kérdést. Csodálatos illata volt – fiús, mégis férfiasan fűszeres, édes izzadságszag, fanyar hormonok

és egy leheletnyi frissen mosott ruha, egyike anyám számtalan feladatának.

– Emilia. – Megköszörültem a torkomat, és kezet nyújtottam neki. – A barátaim Millie-nek hívnak. Te is szólíthatsz így.

A fiú arcán semmiféle érzelm nem tükröződött.

– Kibaszottul véged van, *Emilia*. – Hosszan elnyújtva ejtette ki a nevemet, kigúnyolta délies akcentusomat, és még csak egy pillantásra sem méltatta a felé kinyújtott kezemet.

Gyorsan visszahúztam, és az arcom ismét lángba borult, ezúttal a megalázottságtól.

– Kurvára rossz helyen bukkantál fel, és kurvára rossz időben. Ha még egyszer meglátlak bárhol a házon belül, legyen nálad hullazsák is, mert nem kerülsz ki innen élve. – Ezzel elviharzott mellettem. Izmos karja a vállamat súrolta.

Elakadt a lélegzetem. Vettem egy pillantást az idősebb férfi felé, a tekintetünk összeakadt. Ő megcsóválta a fejét, és elvagyorodott, de úgy, hogy attól a legszívesebben parányira zsugorodtam és levegővé váltam volna.

Az ajkáról lecsepegő vér a bőrcsizmáján landolt, ami ugyanolyan fekete volt, mint kopott motorosdzsekije. Vajon mit kereshet egyáltalán egy ilyen helyen? Csak bámult rám, meg sem próbálta feltakarítani a vért.

Sarkon fordultam, és futásnak eredtem. Éreztem, hogy epe árasztja el a torkomat, közel jártam hozzá, hogy elhányjam magam.

Mondanom sem kell, Rosie kénytelen volt orvosság nélkül kihúzni a hetet, és a szüleim egy pillanattal sem juthattak hozzá korábban a fizetésükhöz az előre kitűzött időpontnál.

Ennek két hónapja.

Ma, amikor átvágtam a konyhán, és felkapaszzkodtam a lépcsőn, nem volt más választásom.

Bekopogtam Vicious hálószobájának az ajtaján, a második emeleten, egy szélesen ívelt folyosó legvégén. Az ajtó a barlangszerű épület lebegő kőlépcsője felé nyílt.

Sosem jártam még a szobája közelében, és azt kívántam, bárcsak ez így is maradt volna. Ám sajnos ellopták a matekkönyvemet. Bárki törte is fel a szekrényemet, minden holmimat eltüntette, és szemetet hagyott a helyén. Üres kólásdobozok, takarítószeresek és óvszerek hullottak ki belőle abban a pillanatban, amint kinyitottam az ajtaját.

Egy újabb, nem túl elmés, bár igen hatásos emlékeztető az All Saints High diákjai részéről, hogy nem vagyok más, mint egy olcsó háztartási alkalmazott errefelé. Mostanra már annyira hozzászoktam a dologhoz, hogy alig pirultam el. Amikor a folyosón minden szempár rám szegeződött, majd mindenki nevetni kezdett rajtam, én felszegtem az államot, és elindultam a következő órára.

Az All Saints High az elkényeztetett, túlságosan is kiváltságos gazemberek iskolája volt. Egy olyan hely, ahol ha nem egy bizonyos módon öltözködtél vagy viselkedtél, kiközösítettek. Rosie hál' istennek jobban be tudott illeszkedni, mint én. Délies akcentussal és szokatlan stílusommal nem igazán illetem ide, ráadásul a suliban egyik legnépszerűbb diákja – nevezetesen Vicious Spencer – ki nem állhatott.

Tovább rontott a helyzeten, hogy *nem is akartam* beilleszkedni. Ezek a fiatalok nem igazán nyűgöztek le. Nem voltak kedvesek, sem szívélyesek, még csak kifejezetten okosak sem. Egyetlen olyan tulajdonsággal sem rendelkeztek, amit én egy barátban fontosnak tartottam.

De égetően nagy szükségem volt a tankönyvemre, ha ki akarok jutni erről a helyről.

Háromszor kopogtattam Vicious hálószobájának mahagóniból készült ajtaján. Az alsó ajkamat az ujjaim között gyűrögetve próbáltam a lehető legtöbb oxigént juttatni a szervezetembe, de ez sem használt. Nem lüktetett tőle kevésbé hevesen az ér a nyakamon.

Kérlek, ne legyél itt...

Kérlek, ne legyél seggfej...

Kérlek...

Amikor az ajtó alatti résen át halk hang szüremlett ki, megfeszült a testem.

Kuncogás.

Vicious sosem kuncogott. A fenébe is, szinte alig nevetett. Még a mosolyai is olyan ritkák voltak, mint a fehér holló. Nem. A hang egyértelműen egy nőnemű személytől származott.

Hallottam, amint Vicious rekedtes hangon súgott valami kivehetlent, amitől a lány nyögdécselni kezdett. Nekem valósággal égett a fülem, és idegesen törölgettem a tenyeremet a combomra simuló, sárga, levágott szárú farmersortomba. Ez volt a lehető legrosszabb forgatókönyv, amit csak el tudtam képzelni.

Vicious.

Egy másik lánnyal.

Akit máris gyűlöltem, pedig még a nevét sem tudtam.

Az egészenk nem volt semmi értelme, nevetséges módon mégis dühösnek éreztem magam.

De egyértelmű volt, hogy Vicious odabent van, nekem pedig küldetésem volt.

– Vicious? – kiáltottam, és igyekeztem gátat szabni a hangom remegésének. Kihúztam magam, bár a srác nem láthatott. – Millie

vagyok. Elnézést a zavarásért. Csak szeretném kölcsönkérni a matek-könyvedet. Az enyém elveszett, és muszáj készülnöm a holnapi vizsgánkra. – *Isten őrizzen attól, hogy te magad is készülni akarj a vizsgánkra!* – mormoltam magamban némán.

Vicious nem válaszolt, de hallottam, hogy valaki élesen beszívja a levegőt – *a lány* –, majd ruhaanyag suhogása és egy cipzár hangja ütötte meg a fülemet. Ez utóbbit kétségtelenül éppen ekkor húzták le.

Szorosan lehunytam a szemem, és a hűvös faajtóhoz szorítottam a homlokomat.

Szorítsd össze a fogadat! Nyeld le a büszkeségedet! Néhány év múlva ennek az egésznek már nem lesz semmi jelentősége. Vicious és az ostoba bohóckodása távoli emlék lesz csupán. A sznobok városa, Todos Santos, pedig a múltam poros része.

A szüleim két kézzel kaptak a lehetőség után, amikor Josephine Spencer állást ajánlott nekik. Áthurcoltak bennünket az egész országon Kaliforniába, mert az egészségügyi ellátás itt jobb volt, és még bérleti díjat sem kellett fizetnünk. Anya volt a Spencer család szakácsa/házvezetőnője, apa pedig kertészként és mindeneként dolgozott. Az előző itt élő házaspár felmondott. Ez nem is csoda. Meglehetősen biztos voltam benne, hogy a szüleim sem imádják túlzottan a munkájukat. De az ehhez hasonló lehetőségek ritkák voltak, és Josephine Spencer anyukája és a nagynéném barátok voltak, így kapták meg a szüleim az állást.

Azt terveztem, hogy hamarosan eltűnök innen. Egészen pontosan abban a pillanatban, amint felvételt nyerek az első egyetemre, ahová jelentkeztem, és ami nem ebben az államban van. Ahhoz azonban, hogy ezt megtehessem, ösztöndíjra volt szükségem.

Egy ösztöndíjhoz viszont jó jegyek kellettek.

És a jó jegyekhez elengedhetetlen volt számomra ez a tankönyv.

– Vicious! – Összeszorított fogakkal préseltem ki magamból a hülye becenevét. Tudtam, hogy gyűlöli az igazi nevét, és valami számomra is érthetetlen oknál fogva nem akartam felbosszantani. – Csak fogom a könyvet, és gyorsan kimásolom belőle a szükséges képleteket. Nem viszem el túl hosszú időre. Kérlek! – A frusztrációtól úgy elszorult a torkom, hogy kénytelen voltam nyelni egy nagyot. Épp elég rossz volt már az is, hogy ellopták a dolgaimat – *már megint!* –, nem hiányzott, hogy mindennek tetejébe még szívességet is kelljen kérnem.

A kuncogás egyre hangosabb lett. A magas, rikácsoló hang sértette a fületem. Valósággal viszkettek az ujjaim. A legszívesebben kivágtam volna az ajtót, hogy ökölrel mehessek neki Viciousnek.

Hallottam gyönyörteli nyögését, és tisztában voltam vele, hogy a dolognak semmi köze a lányhoz, akivel éppen van. Imádozt szórakozni velem. Azóta, hogy először egymásba botlottunk, a könyvtára előtt, két hónappal ezelőtt, mindent bevetett, hogy emlékeztessen: nem vagyok elég jó.

Nem vagyok elég jó a puccos házába.

Nem vagyok elég jó az iskolájába.

Nem vagyok elég jó *a városába.*

És a legrosszabb az egészben az volt, hogy ez nem csak afféle szófordulat volt. Ez itt *tényleg* az ő városa volt. Baron Spencer Jr. – akit mindenki csak Viciousnek hívott ádáz természete és barátságtalan viselkedése miatt – Kalifornia egyik legnagyobb magánkézen lévő vagyonának a várományosa volt. Spenceréknek volt egy olajvállalatuk, hozzájuk tartozott Todos Santos belvárosának a fele – beleértve

a bevásárlóközpontot is –, és három ipari parkkal is rendelkeztek. Viciousnek annyi pénze volt, ami a családja következő tíz generációja számára is bőven elegendő lett volna.

Nekem viszont nem volt semmim.

A szüleim háztartási alkalmazottak voltak. Minden egyes fillérünkért keményen meg kellett dolgoznunk. Nem vártam el Vicioustól, hogy megértse. A befektetési alappal rendelkező gyerekek sosem értették. De azt hittem, hogy legalább úgy tesz majd, mintha megértene, mint a többiek a fajtájából.

A tanulás fontos volt számomra, és jelen pillanatban úgy éreztem, el vagyok zárva tőle.

Mert gazdag emberek ellopták a tankönyveimet.

Mert ez a gazdag fiú itt még a szobája ajtaját sem volt hajlandó kinyitni, hogy gyorsan kölcsönkérhessem a matekkönyvét.

– Vicious! – Az ingerültségem felülkerekedett rajtam, és tenyérrel az ajtajára csaptam. Tudomást sem vettem a lüktetésről, ami ennek hatására támadt a csuklómban, kétségbeesetten folytattam:

– Gyerünk már!

Közel jártam hozzá, hogy sarkon forduljak, és távozzak. Még akkor is, ha ez azt jelentette volna, hogy kénytelen vagyok felpattanni a biciklimre, és áttekerni az egész városon, csak hogy kölcsönvehessem Sydney könyveit. Sydney volt az egyetlen barátnőm az All Saints High-ban és az egyetlen ember, akit kedveltem az osztályomból.

De aztán meghallottam Vicious kuncogását, és tudtam, hogy én leszek a gúnyolódása céltáblája.

– Szeretném látni, ahogy megalázkodsz. Könyörögj, bébi, és akkor odaadom! – csendült fel a hangja.

Nem a szobában lévő lányhoz beszélt.

Hanem hozzám.

Kiakadtam. Annak ellenére, hogy tudtam, rosszul teszem. Hogy ezzel ő nyer.

Kivágtam az ajtót, és berontottam a szobájába. A kezem fojtogató erővel fonódott a kilincs köré, az ujjperceim kifehéredtek, és valósággal égtek.

A kétszemélyes ágyat bámultam, szinte egyetlen pillantást sem vesztegettem a fölötte lévő gyönyörű freskóra – rajta négy hófehér lóval, amelyek a sötétség felé vágtattak – vagy az elegáns, sötét bútorokra. Az ágya olyan volt, mint valami trón, a szoba közepén terpeszkedett. Hatalmas volt és magas, lágy, fekete szatén borította. Ő maga az ágy szélén ült. Az ölében kuporgó lánnyal együtt jártam tesiórára. Georgia volt a neve, és a nagyszülei kezében volt az állam északi részében található Carmel Valley borászatainak a fele. Georgia hosszú, szőke haja betérítette Vicious széles vállát, selymes bőrének a Karib-tengeren szerzett barnasága tökéletes kontrasztot alkotott a srác fehér bőrével.

Kék szeme – ami annyira sötét volt, hogy szinte már fekete – fogva tartotta a tekintetemet, miközben olyan mohón falta a lányt – a nyelve többször is felbukkant –, mintha vattacukorból lenne. Másfelé kellett volna néznom, de képtelen voltam rá. Vicious pillantása rabul ejtett, teljesen megbénított, így csupán felvontam a szemöldökömet, hogy ezzel jelezzem, nem érdekel a dolog.

Csakhogy ez nem volt igaz. Mert nagyon is érdekelt.

Olyannyira, hogy továbbra is szégyentelenül bámultam őket. Vicious arca szinte homorúvá vált, ahogy egyre mélyebbre hatolt a nyelvével Georgia szájába, de közben egy pillanatra sem vette le rólam égető, kihívó tekintetét, figyelte a reakciómat. Éreztem, hogy a testemet korábban ismeretlen bizsergés keríti a hatalmába, teljesen a hatása alá kerültem. Édes, mindent átható köd telepedett rám.

Szexuális töltetű volt, nem örültem neki, mégsem volt menekvés előle. Szerettem volna szabadulni tőle, de ha az életem múlik rajta, akkor se lettem volna rá képes.

A szorításom a kilincsen tovább erősödött, és nyeltem egy nagyot. A tekintetem Vicious kezére vándorolt, ő pedig megragadta Georgia derekát, és játékosan megszorította. Én a saját derekamat markoltam a sárga-fehér, napraforgós felsőm anyagán keresztül.

Mi a fene ütött belém? Elviselhetetlen volt látni, ahogy Vicious egy másik lánnyal csókolózik, ugyanakkor különös módon mégis lenyűgöző.

Látni akartam.

Nem akartam látni.

Mindenesetre esély sem volt rá, hogy valaha is képes legyek *elfelejteni* a látványt.

A vereségemet beismerve pislogni kezdtem, majd a Vicious íróasztala mellett álló szék fejtámlájára akasztott fekete, Raiders baseballsapkára összpontosítottam a figyelmemet.

– A tankönyved, Vicious, szükségem van rá – ismételtem. – Nem megyek ki a szobádból nélküle.

– Takarodj innen, Csicska! – mordult fel Vicious, egyenesen a kuncogó Georgia szájába.

Olyan volt, mintha egy hatalmas tüske fúródott volna a szívembe, féltékenység feszítette a mellkasomat. Egyszerűen nem fért a fejembe ez a fizikai reakció. A fájdalom. A szégyen. *A vágy*. Gyűlöltem Vicioust. Kegyetlen volt, szívtelen és utálatos. Azt hallottam, hogy az anyukája kilencéves korában meghalt, de már majdnem betöltötte a tizennyolcat, és volt egy kedves mostohaanyja, aki mellett azt csinálhatott, amit csak akart. Josephine édesnek és gondoskodónak tűnt.

Semmi oka nem volt kegyetlenkedni, mégis ezt tette mindenki-
vel. Különösen velem.

– Nem! – Belül majd felrobbantam a dühtől, de látszólag meg-
őriztem a hidegvéremet. – *Matematika. Tankönyv.* – Lassan beszél-
tem, úgy beszéltem vele, mintha olyan idióta lenne, mint amilyen-
nek engem tartott. – Csak áruld el, hol van! Majd az ajtód előtt
hagyom, miután végeztem. Ez a legkönnyebb módja annak, hogy
megszabadulhass tőlem, és visszatérhess... a szórakozásodhoz.

Georgia, aki éppen Vicious cipzárját babrálta – az ő fehér, egye-
nes szabású, szűk ruhájának cipzárja már nyitva állt a hátán –, ennek
hallatán felmordult, egy pillanatra eltolta magát Vicious mellkasá-
tól, és a szemét forgatta.

Helytelenítően csücsörített az ajkával.

– Ez most komoly, Mindy? – Tökéletesen tisztában volt azzal,
hogy Millie a nevem. – Nincs jobb dolgod? Vicious nem igazán a te
ligádban játszik, nem gondolod?

Vicious fölényes mosollyal az arcán alaposan végigmért. Olyan át-
kozottul jóképű volt. Legnagyobb sajnálatomra. Csillogó, divatosan
vágott fekete haj – oldalt felnyírva, felül hosszabbra hagyva. Indigó-
kék tekintet, feneketlen mélységű, csillogó és kemény. Arról fogal-
mam sem volt, mi keményíthette meg. A bőre olyan fehér volt, hogy
leginkább egy lenyűgözően jóképű kísértetre emlékeztetett.

Festőként gyakran megcsodáltam Vicious testét. Szögletes arcát,
erős csontozatát. A finoman metszett vonalait. Határozott, éles vo-
násait. Festővászonért kiáltott. A természet remekműve volt.

Ezt Georgia is nagyon jól tudta. Nem is olyan régen véletlenül
meghallottam, amikor Viciousról beszélt az öltözőben tornaóra
után. A barátnője így szólt:

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Gyönyörű a srác.

– Viszont *elviselhetetlen* a természete – vágta rá Georgia habozás nélkül. Rövid csend következett, majd mindketten nevetésben törtek ki.

– Kit érdekel? – vonta le a következtetést Georgia barátnője. – Akkor is lefeküdnék vele.

A legrosszabb az egészben az volt, hogy nem tudtam hibáztatni őket.

Vicious nagyon menő volt, ráadásul piszkosul gazdag – egy népszerű srác, aki megfelelően öltözködött és beszélt. Az All Saints koronázatlan királyának számított. A megfelelő kocsit vezette – egy Mercedest –, és egy igazi alfahím titokzatos aurájával rendelkezett. Mindig ő volt a középpontban. Még akkor is, amikor éppen hallgatásba burkolózott.

Unalmat színleltem. Keresztbe tettem a karomat, aztán az ajtófélfának támaszkodtam a csípőmmel. Kibámultam a szoba ablakán, mivel tudtam, hogy könnybe lábadna a szemem, ha egyenesen rá vagy Georgiára néznék.

– *Nem az én ligámban?* – vágtam vissza gúnyosan. – Nem is ugyanazt a sportot űzzük. Nekem nem szokásom piszkosan játszani.

– Még megtörténhet, ha eléggé felpiszkállak – csattant fel Vicious színtelen, minden érzelmet nélkülöző hangon. Úgy éreztem, mintha kitépte volna a zsigereimet, és a makulátlan, keményfa padlóra hajtotta volna.

Lassan pislogtam egyet, és igyekeztem közönyt tettetni.

– Tankönyv? – kérdeztem, legalább századjára.

Vicious a jelek szerint arra a következtetésre juthatott, hogy eleget gyötört mára, mert félrehajtotta a fejét, és az íróasztala alatt heverő hátizsákja felé intett. Az ablak, ami előtt az asztal állt, közvetlenül